

— Жълтушо, Жълтушо! — завикала Опа-
шана, гледай кокошка!

— Кокошка ли? . . По-голѣмо, по-голѣмо
нѣщо гледай, Опашано-кокошано.

Тръгнали пакъ Жълтуша и Опашана отъ
долъ въ долъ, отъ гора въ гора ловъ да ловятъ,
та сладко да се гостятъ.

Видѣли конь.

— Жълтушо, Жълтушо, гледай конь!

— Вижъ — за насъ конь — по прилика
и по законъ, кзала Жълтуша и попитала:

— Погледни, кървави ли ми сж очитѣ,
Опашано?

— Кървави сж, кървави Жълтушо.

— Е, тогава ще хапнемъ месце, Опашано.

Хвърлила се Жълтуша и хванала коня за
опашката, той си вдигналъ крака и я ритналъ
силно по муцуната и избѣгалъ.

Пришла Опашана, погледнала Жълтуша и
рекла:

— Я гледай, я гледай! Одѣвѣ бѣха ти кър-
вави само очитѣ, сег цѣлото лице ти е кърваво!

